

numele unui sat de lângă Fălticeni, e puțin probabilă explicarea lui din numele huseiilor care s-ar fi stabilit la Huși⁷³. Pe hartă sub nr. 25, 23, 38.

Huștiu: sat în rn. Tecuci < ucr. *хуш* « desiș ». Pe hartă sub nr. 11.

Rozavlea: sat în rn. Sighet, atestat la 1390 sub forma *Hroz(a)wla*, ceea ce trebuie citit *Hrozav'la*⁷⁴. Toponimicul are la bază un adjectiv posesiv ucrainean derivat ca sufixul *-j-* de la numele de persoană *Hrozav*⁷⁵ (cf. numele de persoană românesc *Grozavul*, numele de familie *Grozăvescu* și toponimicul românesc *Grozăvești*). Grupul *v* + iod a provocat apariția inevitabilă a unui *l* epentetic ca întotdeauna în slava de est. Pe hartă sub nr. 55.

Zahoreni: sat în rn. Săveni, reg. Suceava < ucr. *загоряни* (sg. *загорянин*) « cei de peste deal » (Hrinčenko, s.v.). Pe hartă sub nr. 41.

Zahorna: sat în rn. Iași < ucr. *загірня*, f. *загірня* « cel (cea) de peste deal » (Hrinčenko, s.v.). Graiul ucrainenilor care au creat acest toponimic, de la care l-au împrumutat românii, nu prezenta trecerea lui *o* din silaba închisă la *i*. Pe hartă sub nr. 34.

Zahorna: numele unui iezor din rn. Săveni, atestat la 1447 sub forma *Захорна*⁷⁶. (Privitor la etimologie, a se vedea cele spuse despre toponimicul precedent). Pe hartă sub nr. 42.

Zalha: numele unui sat în raionul Dej, atestat la 1378 sub aceeași formă < ucr. *залоза* « strajă, pîndă, adunare »⁷⁷. Deoarece forma toponimicului prezintă sincoparea vocalei din silaba a doua, fenomen caracteristic limbii maghiare⁷⁸, ni se pare probabil că românii au împrumutat acest nume de la maghiari. Pe hartă sub nr. 56.

* * *

Harta alăturată ne arată aria de răspîndire pe teritoriul R.P.R. a toponimicelor de origine incontestabil slavă prezentînd *h* în loc de *g*. Dar deoarece în lista toponimicelor cu *h* (< *g*) am inclus și nume topice care pot fi de proveniență foarte recentă⁷⁹, trebuie să remarcăm că aria indicată pe hartă arată

⁷³ Etimologie dată de Hasdeu și admisă de I. Bogdan (Bogd. II, p. 191) și de alți cercetători. Acad. Iorgu Iordan explică numele Hușilor prin numele de persoană *Hus* (*Rumänische Toponomastik*, p. 250, 272), care într-adevăr era obișnuit printre moldoveni. În cazul acesta ne-am fi așteptat ca toponimicul să reprezinte fie numele de persoană fără sufix (*Hus*), fie un derivat de la numele de persoană cu vreun sufix slav sau românesc (sl. *-ov-*, *-in-*, *-j-*; rom. *-ești*, *-eni*). Cf. mai sus, p. 45, toponimicul de formație românească *Huseni*.

⁷⁴ Csánki I, p. 451. Cu litere chirilice, localnicii au scris acest toponimic cu un *g* chirilic inițial, care — firește — trebuie citit *h*, ca în grafia actuală ucraineană. Vezi forma acestui toponimic scris cu chirilice în Gr. G. Tocilescu, *534 documente istorice slavo-române din Țara Românească și Moldova privitoare la legăturile cu Ardealul, 1346—1603*, București, 1931, p. 550. Traducătorul documentului, în loc de « din Grozavlea » a tradus greșit « la nenorociri grozave » (*ibid.*, p. 551), nedîndu-și seama că avea de-a face cu un toponimic.

⁷⁵ Kniezsa, p. 236; E. Petrovici în SCL, IV, p. 78.

⁷⁶ St. Nicolaescu, *Documente slavo-române*, București, 1905, p. 221; Cost. II, 288.

⁷⁷ Kniezsa, p. 259. După I. Kniezsa sensul toponimicului a fost acela de « adunare ». Cred că mai degrabă a fost acela de « strajă, pîndă ».

⁷⁸ Cf. sl. *malina*, *palica*, *Lipova* etc. > magh. *málna*, *pálca*, *Lippua* (1332, Csánki, I, p. 764) > *Lippa*, forma actuală maghiară a numelui orașului *Lipova*.

⁷⁹ Vezi cele spuse de I. Kniezsa referitor la unele nume topice create cu siguranță recent de o populație ucraineană așezată în ultimele secole în Ardeal (Kniezsa, p. 121 urm.).